

[Indenrigsministeren.]

har henvist til. Den mere udførlige beretning, som man har afgivet til indenrigsministeriet, har forvaltningsnævnet altså ikke selv fundet anledning til at offentliggøre, og vi finder heller ikke, der er anledning dertil, fordi den angår væsentlig det samme, blot mere udførligt omtalt. Forvaltningsnævnet siger selv, at udtalelserne deri må tages med et vist forbehold, og henstiller derfor til indenrigsministeriet at lade et udvalg nærmere gennemgå spørgsmålet og drøfte det sammen med husholdningsrådets repræsentanter, nemlig formanden, fru Ingefred Juul Andersen, og seminarieførstander Folmer Dam, som rådet selv har udpeget.

Det ærede medlem fru Erna Sørensen henviste også til forvaltningsnævnets udtalelser og mente deri at finde angreb på husholdningsrådets arbejde. Jeg vil slet ikke kalde det et angreb; jeg mener, at man helt har misforstået sagen. Husholdningsrådets virksomhed på det nuværende grundlag, det forsøgsarbejde, der er blevet sat i gang i den nye bygning, er forholdsvis ny, og det er derfor ganske naturligt, at finansudvalget har set på sagen, og at repræsentanterne for husholdningsrådet og ministeriets embedsmænd taler om, hvordan dette arbejde bedst kan lægges til rette.

Når der tales om, at ministeriet er overrepræsenteret, må jeg gøre opmærksom på, at ministeriet har udnævnt en formand til at lede disse forhandlinger; så er der en sekretær — det er også meget almindeligt, at man fra ministeriets side stiller en sådan til rådighed for et udvalg — og derudover er der en repræsentant til, en kvinde, som har fulgt hele dette arbejde lige fra begyndelsen. Det er den repræsentation, ministeriet har; så at den skulle være i overvægt, kan jeg ikke se.

Det ærede medlem fru Erna Sørensen mente, at alle organisationer, som ønskede det, burde tages med. Det ville rigtignok blive et mærkeligt udvalg, og der ville ikke komme andet ud af dets arbejde end diskussioner frem og tilbage og absolut ikke nogen undersøgelse af de spørgsmål, der er rejst. I hvert tilfælde ville man så blive nødt til at nedsætte en slags underudvalg, og så ville vi være tilbage på samme sted, hvor vi står i øjeblikket.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh fremhævede, at der burde være den nøjeste kontakt imellem organisationerne og selve institutionen statens husholdningsråd, og derom kan vi være fuldstændig enige. Det er slet ikke rådets sammensætning, vi drøfter her, og jeg ville tro — resultatet kan jeg naturligvis ikke spå om — at en af de ting, udvalget til sin tid måske kan foreslå, vil være, at husholdningsrådets repræsentation udvides sådan, at nogle af de omtalte organisationer kommer med ind i husholdningsrådet; men at de skulle med på nuværende tidspunkt i dette undersøgelsesudvalg, ville jeg finde ganske urimeligt, og jeg tror, det ville bevirke, at udvalget så meget hurtigt måtte afslutte arbejdet og opgave at finde ud af, hvad det skulle svare på de ting, forvaltningsnævnet har draget frem.

Forholdet er altså dette, at der slet ikke er noget ønske om, at organisationernes indflydelse i rådet og dets fremtidige arbejde skal begrænses; der er kun tale om dette snævre udvalg, som skal foretage en helst hurtig gennemgang af de forhold, der er draget frem, og så komme med et forslag. Derefter må det blive dels ministeriets opgave at se på det resultat, udvalget er kommet til, dels hele husholdningsrådets opgave at tage stilling dertil. Om der, når loven engang skal revideres, skal foretages ændringer i den, vil jeg ikke tage stilling til på nuværende tidspunkt, men det er i hvert fald ikke min tanke, at ændringerne skulle gå i retning af, at organisationerne skulle have mindre indflydelse i husholdningsrådet.

Det ærede medlem hr. Heick hævdede, at når der først var fremsat et lovforslag, var mulighederne forspildt for at få indflydelse på dets indhold. Den udtalelse forstår jeg aldeles ikke. Er det da ikke de ærede medlemmers mening, at folketinget skal høre på alle berettigede krav fra organisationerne? Er det da ikke de ærede medlemmers mening, at det er folketinget, der skal vedtage lovforslaget? Mener man virkelig, at når en minister har fremsat et lovforslag, skulle mulighederne være forspildt for at ændre i det? Jeg synes ikke, at jeg nogen sinde tidligere har hørt en lignende udtalelse. Tværtimod plejer man altid at præcisere, at det ikke er det fremsatte lovforslag som sådant, der bliver det